

Závěrečné poselství plenárního zasedání Rady evropských biskupských konferencí (CEE)

Církev miluje Evropu a věří v její budoucnost: Evropa je nejen územím, ale i duchovní úlohou. Na plenárním zasedání, které se konalo v Minsku v Bělorusku, jsme obnovili své odhodlání s nadšením přispívat k rozvoji tohoto kontinentu, který z hlediska vzájemnosti má mnoho co nabídnout.

Úlohou naší rady je prosazovat společenství mezi pastýři různých národů, nacházet cesty k tomu, aby hlas Pána Ježíše znovu zazníval v srdci Evropana, v kultuře a ve společnosti: kde jinde by mohla být pevněji zakotvena lidská důstojnost než v Ježíši, Božím Synu, který se stal člověkem? To je specifický přínos křesťanství k evropské identitě, jehož živým dokladem jsou dvě tisíciletí dobročinnosti, umění a kultury.

Ochotně bereme za svou prosbu Svatého otce Františka za „nové a odvážné odhodlání pro tento milovaný kontinent“. U tohoto odhodlání nemůžeme chybět, jsme si vědomi, že jsme poslové radostné zvěsti. Poselství, které dlužíme světu, byť nástroje jsou ubohé, je vznešené a silné: evangelium Ježíše Krista je trvalým zdrojem dějin Evropy, její humanistické civilizace, demokracie, lidských práv a povinností. Stejně tak je i jejich nejjistější zárukou!

Navzdory podnětům, které nabádají k izolaci, věříme v jednotu duchovních a etických ideálů, která je odjakživa duší a údělem Evropy. Stejně tak věříme i v neustálý proces smířování, které je součástí nejen dějin, ale samotného života, a vede k uznání a ocenění různých tradic a náboženství, s výjimkou extremismu.

Otevřenost vůči náboženství, transcenci, pevnému vztahu, otevřenost ke společenství dostala svou podobu v evangeliu a ukázala jedinečnou lidskou důstojnost; inspirovala ne vždy lehkou cestu Evropy, na které byly i nedostatky a chyby. I samotný fenomén migrace je tímto duchem osvětlen ve znamení přijetí, začlenění a legality, navzdory potížím a obavám, s vědomím, že se musíme snažit o nezbytnou společnou zodpovědnost.

Povzbudujeme národy a státy, aby reagovaly také na silný vliv sekularismu, který vede k životu bez Boha, nebo ho odsouvá do výhradně soukromé sféry. Tím je živen individualismus a dochází k osamocení. Je ostatně známo, že otevřenost a úcta k životu v každé jeho fázi a stupeň porodnosti jsou nejlepší známkou zdravé společnosti.

Dalším tématem, kterému jsme věnovali svou společnou pozornost, byla mládež – příští téma církevní synody.

Z evropských biskupských konferencí vychází velký zájem o mládež: zájem, který se odráží v modlitbě, ve větší blízkosti, v touze naslouchat a trpělivě a láskyplně provázet mladé lidi, jako provází matka své děti. Během prací vyvstaly také některé obavy, ke kterým patří i tzv. tekutá kultura, kterou všichni pociťujeme, velmi rozšířená individualistická podrážděnost, která přináší nejistotu a samotu, některé

konflikty a nespravedlnost, které stále ještě zraňují velký dar míru. Tyto skutečnosti odůvodňují naši snahu být nablízku mladým lidem, jít s nimi: dát jim zakusit, že evangelium je zvěst velkého „ano“ životu, lásce, svobodě, radosti: znamená říct „ano“ Kristu.

Na této cestě jsou s námi a s našimi kněžími naše komunity, abychom byli znamením naděje, svornosti, čínorodé vstřícnosti. Hlubokým a živým kořenem je Kristus, který promlouvá k srdci a rozumu každého člověka i kontinentu, aby člověk kromě politiky a ekonomie znovu našel sebe sama.

Přáli bychom si, aby Ježíšovo slovo zasáhlo srdce Evropy: „Neboj se, já jsem s tebou.“ Neboj se, starobylá Evropo, být sama sebou, znovu se vydej na cestu svých otců, kteří o tobě snili jako o společném domě národů a zemí, o plodné matce dětí a civilizací, o zemi otevřeného a uceleného humanismu. Ano, neboj se, důvěřuj! Církev, odbornice na lidskost, je ti přítelkyní: s pohledem upřeným na Krista, s evangeliem v ruce, spolu s tebou jde vstříc budoucnosti smíření, spravedlnosti a míru.